

mindelige Hjælpekasseregler — hvorved Kommunen kun faar en Trediedels Tilskud. Det maa naturligvis blive Kommunernes Sag, det kan for saa vidt være de arbejdsløse lige meget, hvor de faar Pengene fra, naar blot de faar dem. Men Pengene maa og skal de have til Supplering af den Hjælp, de faar fra Arbejdsløshedskassen, hvis den ikke er stor nok, og det vil de i mange Tilfælde heller ikke være efter dette Lovforslag, fordi det er baseret paa Arbejdsløshedskassereglerne, som Arbejdsløshedskasserne selv har ønsket det. Naar der nu altsaa gives en saa klar Adgang til Supplering, skulde man da mene, at det ikke kan misforstaaes.

Den højtærede Minister har fundet det nødvendigt i den Paragraf her i Lovforslaget, som svarer til Lovens § 8, at foreslaa denne Bestemmelse: „Arbejdsløse Medlemmer, der modtager Understøttelse i Henhold til §§ 6 og 7, er tillige berettigede til Rabatmærker o. l., som med Hjemmel i Dyrtidsloven uddeles til alle Kommunens Beboere eller til Beboere, hvis Indtægt ikke overstiger en nærmere fastsat Grænse.“ Ja, det er virkelig blevet nødvendigt at slaa det fast i en Lov, at Arbejdsløshedskassemedlemmer ikke skal være ugunstigere stilledet end andre fattige Medlemmer af Samfundet, fordi de er Medlemmer af Arbejdsløshedskasser. Det er blevet nødvendigt, fordi man i nogle Kommuner har haft den Opfattelse, at man ikke havde Lov at give arbejdsløse Medlemmer disse Rabatmærker. Vi er, synes jeg, forfærdende langt nede, naar man i enkelte Kommuner har kunnet opfatte Loven saaledes. Men det har man, og derfor er det desværre betimeligt, at der kommer en saadan Bestemmelse ind, saaledes at Loven ikke kan misforstaaes paa dette Punkt. Naar enhver nu vil se paa det foreliggende Lovforslag med forstaaende og velvillige Øjne og udnytte Loven efter dens Hensigt, kan den, tror jeg, opfylde sit Formaal: at bringe den Forhøjelse af Arbejdsløshedshjælpen, som de arbejdsløse saa haardt trænger til. At den kan det, er jeg aldeles ikke i Tvivl om, blot der sættes fornøden Fart og Indsigt ind paa Benyttelsen af den.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget, som det foreligger. Jeg havde ikke tænkt mig, at det havde været nødvendigt at nedsætte Udvalg om Sagen, men det er jo Skik ikke at modsætte sig Udvalg, naar det ønskes fra en Side i en offentlig Forsamling, og det skal erkendes, at dette er et stort og vigtigt

Spørgsmaal. Men jeg skal anbefale, at Udvalgsbehandlingen bliver kort, saaledes at vi snart kan faa Lovforslaget frem til anden Behandling.

Ivar Berendsen: Efter 3 Dages Debat nedsatte Folketinget i Gaar et Udvalg angaaende Understøttelse til Arbejdets Invalider. Debatten havde i hele sin Grundstrømning drejet sig om, hvorvidt direkte Understøttelse eller vederlagsfri Forsikring var den rette Form for Støtte til Alderdøm og Invaliditet, eller om man i alle Tilfælde skulde tilstræbe Forsikring med Tilskud fra paagældende selv. Inden det saaledes nedsatte Udvalg endnu havde naaet at konstituere sig, stod den højtærede Indenrigsminister paa Tingets Talerstol for at proklamere, uimodsigeligt og uimodsaagt, at den sociale Tanke, den rigtige sociale Tanke, om hvilken alle var enige her i Tinget, nemlig, at den arbejdsvillige og arbejdsduelige rettest sikres mod Arbejdsløshed gennem en Forsikring, til hvilken han selv yder Tilskud, nu paa ny, kun nogle faa Maaneder efter, at vi sidst havde haft Arbejdsløshedsproblemet til Debat her i Tinget, var i Færd med at sprænges — sprænges netop saa ubønhørligt, som alene Livets Krav sprænger Teorier, og netop saa skaanselsløst, som den skaanselsløse Tid, vi nu lever i, fører det med sig.

Det var det samme Sæt af danske Mænd, som 1912 og 1913 slog vor Arbejdsløshedskasseordning fast gennem Lovgivningen, efter at den i nogle Aar havde været prøvet og var blevet taget op til Drøftelse og delvis til Efterlevelse ogsaa udenfor Danmark — det var det samme Sæt af Mænd, der i Oktober 1917 maatte sætte den første Ventil paa, for at Livets Pres ikke skulde sprænge Ordningen, og som altsaa allerede nu, faa Maaneder efter, kaldes til, under et stadig haardere Tidens Pres, under Højspænding udenfor Salen og under Følelsen af Alvor inde i Salen selv, at træffe nye Foranstaltninger. Under saadanne Omstændigheder synes jeg, det første, som bør siges, er dette, at det umuligt kan være Størrelsen af det offentlige Bidrag til at læge Arbejdsløshedspesten, hvorom vor Opmærksomhed kan koncentrere sig. Dertil staar der alt for store sociale Værdier paa Spil. Fremdeles føler jeg en ganske bestemt Trang til at advare imod at koncentrere Opmærksomheden paa et andet Punkt, om hvilket der hviskes meget, ogsaa i Rigsdagsmænds Øren, og om hvilket jeg synes, man skal